

[Honoré.]

dere blevet forberedt til deres fremtrædende rolle. Kirkerne har gjort en stor indsats for at værne om lokale sprog og kulturelle traditioner, og kristendommen er en meget central faktor i det moderne Afrika.

Målet med den vesteuropæiske Afrikapolitik må være at fremme både afrikanske og vesteuropæiske interesser på basis af gensidighed. Som den stærke part må Vesteuropa dog være indstillet på at tage ganske særlige hensyn til legitime afrikanske behov og på visse områder at se bort fra sin egen fordel. Vesteuropa har primært interesse i handelsforbindelser med Afrika, der dels sikrer os de nødvendige produkter, dels tillader os at afsætte vore egne varer til dette marked. Hertil kommer naturligvis, at Vesteuropa kan have en begrænset politisk interesse i afrikansk støtte i internationale organisationer og kulturel interesse i kontakt med Afrika.

Vesteuropæisk Afrikapolitik skal varetage vesteuropæiske interesser. Det er imidlertid kristeligt folkepartis opfattelse, at vor Afrikapolitik i lige så høj grad skal tjene legitime afrikanske behov. Hermed tænker jeg på de afrikanske udviklingslandes enorme behov for bedre handelsrelationer, overførsel af teknologi og udviklingsbistand med socialt sigte. Jeg tænker videre på behovet for politisk støtte til en afvikling af det hvide mindretalsstyre ad forhandlingens vej. Både Afrika og Vesteuropa har et mere immaterielt behov for at kommunikere med hinanden. Det er imidlertid vigtigt, at begge parter har mulighed for at afvise ønsker og forventninger hos den anden. Afrikanske stater skal ikke sige ja til alt, hvad vi ønsker. Omvendt skal vi heller ikke støtte afrikanske stater i alle deres forehavender. Vi må hver især have mulighed for en selvstændig vurdering, uden at det gode forhold lider derunder.

Danmark ønsker at fremme udviklingslandenes selvstændighed. Vi knytter ikke politiske eller økonomiske betingelser til vor udviklingsbistand. De må gerne gå imod os i FN, hvis de skønner det rigtigt. Omvendt bør vi stemme imod vore afrikanske partnere i f. eks. FN, dersom de fremsætter forslag, hvis indhold vi ikke er indforstået med. Desværre møder man undertiden den opfattelse, at vi bør stemme for et afrikansk resolutionsforslag, fordi vi ellers ville fornærme et land, vi yder u-landsbistand.

En sådan tankegang er forståelig, men forkert, fordi vor bistand på den måde får os til at stille politiske betingelser, ikke til modtagerlandet, men til os selv. Det har aldrig været hensigten.

Jeg vil herefter omtale de sammenhænge, hvori Danmark realiserer sin Afrikapolitik. Det sker tosidet, gennem direkte kontakter med de enkelte afrikanske lande, og flersidet, nemlig sammen med EF-landene og/eller de nordiske lande. Endelig udformer vi vor Afrikapolitik inden for FN.

Kristeligt folkeparti er en varm tilhænger af den direkte forbindelse med afrikanske lande. Derfor ønsker vi, at den tosidede bistand skal udgøre halvdelen af vor udviklingsbistand. Vi finder det ønskeligt, at danske udenrigsministre aflægger besøg i afrikanske lande. Vi vil opfordre regeringen til, at Danmark året igennem i FN opretholder en jævnlig tosidet kontakt med afrikanske lande, så vi i god tid ved, hvilke tanker der rører sig i den afrikanske gruppe. Var det ikke værd at overveje en intensivering af gæstfriheden over for delegationer fra Afrika, som vi kunne invitere? Denne form for kontakt spiller efter sigende en stor rolle i de kommunistiske landes diplomati.

Det flersidede vestlige samarbejde om Afrikapolitikken foregår både på nordisk plan og på EF-plan. Det nordiske samarbejde er koncentreret om det politiske samarbejde i FN og vanskeliggjort bl. a. af Finlands hensyn til sin østlige nabo og Sveriges behov for at markere sin særstilling. I betragtning af de nordiske landes begrænsede størrelse vil den nordiske Afrikapolitik mere have en moralsk værdi end nogen reel økonomisk indflydelse på de afrikanske realiteter. Til forskel herfra råder EF-landene med 250 mill. indbyggere over de økonomiske og organisatoriske hjælpemidler, der bevirker, at EF-beslutninger kan få en massiv indflydelse på Afrikas økonomiske forhold.

Danmarks ønske om at gavne Afrika virkeliggøres derfor mest effektivt ved at påvirke EFs Afrikapolitik. Det har vi allerede gjort i forbindelse med Lomékonventionen og på UNCTAD-konferencen i Nairobi. Udbyttet heraf er langt større end resultatet af små, fritstående landes forholdsregler.

Udenrigsministeren har en interessant iagttagelse i sin redegørelse, nemlig den, at de vestlige lande har omlagt deres Afrikapolitik, så den følger de nordiske landes retningslinjer.